

Dolomitturen 2009

I efteråret 2008 kom der en mail rundt til alle medlemmer i Hammerum Gjellerup Cykelklub, (HGC) med en forespørgsel om der var interesse for en tur til Dolomitterne i Italien i 2009 for at cykle.

Undertegnede havde cyklet et par gange i Harzen samt på Mallorca og Lanzarote flere gange, og følte at jeg nu var klar til at prøve kræfter med bjerge der var et stykke over 1.000 m, så jeg svarede positivt tilbage. En af klubbens medlemmer, der havde været i Italien flere gange og kendte området i Dolomitterne ret godt, havde påtaget sig det praktiske arbejde med at arrangere turen med transport og hotelreservation, så der var alle chancer for en veltilrettelagt tur.

Oprindelig var turen tænkt som en bustur, men da tilmeldingsfristen udløb, var der så få tilmeldinger, at bustransporten blev droppet til fordel for personbiler, for at det kunne løbe rundt økonomisk.

Det endte med at der var 7 personer fra HGC, 3 fra Snejbjerg, og en enkel fra Tjørring der var klar til udfordringen. Fra HGC deltog Jørgen B., Preben K., Kristian K., Timo K., Ole M., Peder P. og undertegnede Henrik G. Fra Snejbjerg deltog Kurt M., Egon D. J., John B. J., og fra Tjørring Preben L.

Peder havde arrangeret det sådan, at der kunne være 9 cykler i hans varebil, foruden et stykke bagage pr. person, desuden skulle der køre 2 biler med 4 personer i hver og resten af bagagen for disse, og den ene bil skulle medbringe de sidste 2 cykler bagpå.

Preben K. ville selv sørge for transport da han skulle på forretningsrejse og derfor kun kunne cykle med en enkel dag.

I sidste øjeblik måtte Timo dog melde fra pga. en stor arbejdsopgave der ikke kunne udsættes. Det lykkedes dog Peder at skaffe en "turist" til at tage med og køre følgebil på turene. Det skulle vise sig at blive en meget stor hjælp for os alle.

I løbet af foråret 2009 blev der arrangeret et par træningsture for deltagerne, samt øvrige klubmedlemmer der havde lyst til dette. Turene var henlagt til områderne omkring Egtved og Silkeborg, idet der i disse områder er mulighed for at køre op ad en del flere bakker, end der er i den umiddelbare omegn omkring Herning.

Fredag den 29. maj var så dagen hvor der blev blæst til afgang sidst på eftermiddagen. Vi skulle køre hele natten og være fremme i Tramin nær Bolzano til morgenmaden lørdag morgen. Turen derved gik uden problemer, kun afbrudt af spisepauser, tankbesøg og chaufførskifte m.v.

Peder og Egon var startet hjemmefra ved midnatstid mellem torsdag og fredag, de ville derfor ankomme i løbet af fredag eftermiddag og skulle sørge for nogle fællesindkøb. Der skulle købes vand til drikkeflaskerne, cola og andre (mindre lødige) drikkevarer, chokoladebarer, bananer, chips m.v.

Efter morgenmaden skulle vi så gøre klar til den første cykeltur på de italienske veje. Pga. køreturen derved valgte vi dog at starte blødt ud med en tur på 67 km med 3 mindre opkørsler på op til 200 højdemeter (hm). Da første tur var slut havde vi kørt ca. 920 hm. Undervejs havde vi været inde på en restaurant med gårdhave, hvor vi fik spagetti med kødsovs. Da vi kørte derfra kom et bryllupsselskab der skulle bispises. Denne etape passede alle fint efter den lange køretur, men specielt for John, der døjede med eftervirkningen efter en gang halsbetændelse.

Det blev aftalt at Henning skulle køre i Peder's varebil og følge ruten hvor det var muligt. Ved bund og ved toppen af alle større stigninger skulle han holde ind, så vi kunne tage tøj af eller på og få fyldt i dunkene. Hvis der skulle opstå defekt, var der et udvalg af værktøj og reservedele i bilen, og hvis der var en af rytterne der måtte kapitulere overfor stigningerne kunne han komme op at køre.

Ud over dette blev han udstyret med et kamera og skulle tage billeder af truppen og af nogle af de maleriske udsigter vi kom forbi. Desuden skulle han finde et sted vi kunne spise frokost, hvis ikke Peder havde udpeget et sted hjemmefra, og sørge for indkøb af vand og cola m.v., hvilket skulle vise sig ikke var helt let, idet det var pinse og der var national helligdag også om tirsdagen efter pinse.

2. dag, søndag den 31. maj.

I dag var så dagen hvor undertegnede skulle bestige mit første bjerg over 1000 m, ja faktisk gik ruten op over Passo de Palade i 1520 m over havet. Hotellet ligger i ca. 300 m o.h, mens dalen mellem Tramin og Bolzano ligger omkring 230 – 260 m o.h.

Dagen startede med en relativ kort men meget ubehagelig stigning lige fra starten. I løbet af de første 2,8 km skulle vi stige over 300 m hvilket giver en stigningsprocent på gennemsnitlig 11 %, men med 2 stykker på ca. 150 – 200 m med 22 – 24 %. På disse stykker, var asfalten udskiftet ud med en meget grovkornet betonbelægning. Så var vi ligesom i gang. Det viste sig da også at de fleste i flokken måtte af og trække på den ene eller begge disse stykker, men op kom alle.

Derfra kørte vi så ned i dalen, hvor vi kørte på smalle veje mellem de uendelige æbleplantager. Det havde været tørt i dalen i de seneste uger, så der blev vandet på mange af markerne, hvor de ligesom i Danmark sender vandstråler ud på vejbanen. Efter ca. 20 km i dalen kom vi til en lille by hvorfra opstigningen skulle starte. Vi kørte ind på en P-plads og tankede vand i dunkene, bananer i baglommen eller direkte i kværnen, og ønskede hinanden en god tur opad, hvorefter løjerne begyndte. De næste godt 19 km steg med 6,5 % i snit, uden at procenten noget sted kom over de 10. Denne stigning gav en spredning på omkring 45 minutter i feltet. De sidste 3 km mod toppen begyndte det at regne og temperaturen faldt kraftigt, Henning sagde at termometeret i bilen viste 5 gr. I takt med at vi kom op, kom der gang i stofskiftet, forstået på den måde, at de tasker vi havde lagt i bilen om morgenen, blev tømt for varmt og tørt tøj. Vi stod på en overdækket terrasse ved en bjælkehytte i ly for regnen. Henning sørgede for at tage billeder af alle, i takt med at vi kom op.

Klar til afgang dag 2

Da alle var samlet og havde fået tørt eller bare mere tøj på, kørte vi videre til den by hvor vi skulle have frokost. Det var 12 km længere fremme, hvor vejen faldt ca. 5 – 6 % hele tiden. Vi tog det meget forsigtigt pga. regnen og kom alle godt frem til baren, men vi var meget kolde og sultne.

Vi bestilte en omgang sandwich og colaer. Mens vi spiste kunne vi se at regnen bare fortsatte. Vi befandt os nu i ca. 1050 m højde, og turen hjemad gik over endnu et pas i 1360 m hvorefter det gik nedad stort set hele vejen til hotellet. Der resterede godt 30 km.

Efter en omgang kaffe hvor det stadig regnede udenfor, blev vi enige om, at afbryde turen mens legen var god. Vi læssede halvdelen af cyklerne ind i bilen, og Henning tog to chauffører med ned til hotellet, hvor de hentede de 2 andre biler, kørte op igen og hentede resten af cyklerne og rytterne, der i ventetiden havde indtaget endnu en omgang kaffe med en brandy til.

Turen endt på 73 km med i alt ca. 2.500 hm.

Om aftenen stødte vores forretningsrejsende til, og vi fik talt lidt om næste dags tur. Kongeetapen!

Vi skulle over på den anden side af dalen og køre op ad en 2-delt stigning, først op til omkring 1.100 m, dvs. ca. 850 m stigning over 15 km, derfra lidt ned og et stykke med fladt terræn inden den alvorlige stigning ventede os. Den bød på 800 hm over knap 10 km, med andre ord 8,5 % i snit men med maks. stigning omkring 18 %. Der var nogle i flokken der havde kørt turen før, og deres beretning lød på at det nok ville være nødvendigt for flere af os at gå en del af turen op. Så var vi da advaret!

3. dag, mandag den 1. juni.

Omkring morgenbordet blev der spøgt med, at nogle ikke havde sovet så godt pga. spekulationer over dagens forestående program, og der var et par stykker, der bad om at få et par sko med i følgebilen, så de ikke skulle gå op i cykelsko.

Vi kørte af sted ned i dalen og tværs over denne. Efter 5 km startede så den første del af stigningen med et gennemsnit omkring de 5,5 %, hvilket ikke var så slemt som den foregående dag. Vejret var også helt anderledes med sol og varme, dejligt. På toppen ventede vi til alle var oppe og havde haft lejlighed til at fylde dunke m.v., inden vi kørte de 10 km til bunden af den store stigning.

John, der stadig døjede med halsen, aftalte med Henning, at han ville køre med i bilen en del af vejen op. Det skulle senere vise sig at der kom en passager mere med. Opad gik det med større og større stigninger jo højere vi kom op. Da vi manglede ca. 3 km kørte vi forbi skiltet med den skræmmende tekst: 18%! Nu var hastigheden nede i det encifrede område, og der blev den resten af vejen op.

Jeg havde hjemmefra fået monteret en compact gearing forpå med klinger på 50/34, bagpå kørte jeg med en 13/25 kassette. Denne gearing var jeg glad for på denne stigning, så jeg kunne holde en ret konstant kadence selv med en hastighed på omkring 7,5 – 8,5 km/t. Jeg klarede da også turen op til Passo Lavaze uden afbrydelse. Vel oppe på toppen i godt 1.800 m højde, kunne vi så vente på de sidste, og få beretninger løbende efterhånden som de kom op. På toppen var der trods solen lidt køligt, så vi tog varmt tøj på mens vi ventede.

Jørgen og Ole havde kørt med en taktik om at køre et stykke, holde en lille pause og så køre lidt igen. Preben K., vores forretningsrejsende, fokuserede hele vejen op på sin pulsmåler, og på at holde cyklen i gang. Det var nok til at komme op uden afbrydelser på trods af, at speedometeret svingede mellem 4,5 – 5 km/t. Undervejs kunne han så glæde sig over at overhale Jørgen og Ole der stod og pustede ud, inden de igen kørte omkring ham på vej til næste pause.

Hele flokken samlet på Passo Lavaze

Da alle havde passeret toppen og fået et lille hvil, kørte vi mod den cafe hvor vi skulle have frokost. Vejen derhen var først 8 km ned ad bakke, dernæst opad igen godt 5 km til en lille hyggelig bjergby i 1.350 m højde. Her var temperaturen også steget, så vi kunne sidde ude med bare arme og ben. Menuen stod igen i dag på sandwich og cola.

Efter frokosten var det stort set nedad resten af turen. Nede i dalen var der et par stykker, der kørte den direkte vej hjem tværs over dalen, mens resten kørte et lille stykke ned langs floden, krydsede over på den anden side og derfra fulgte ”Sydtyrols vinrute” tilbage til hotellet.

Her var Preben så stolt af sin præstation, at han ville give en fyraftensøl på hotellets terrasse, mens vi diskuterede dagens forløb.

Denne dag blev det til 97 km og i alt ca. 2.950 hm.

Fyraftensøl efter dagens etape.

4. dag, tirsdag den 2. juni.

Under morgenmaden blev der spurgt til hvordan benene havde det.

Jeg svarede at benene havde det Ok, men at jeg godt kunne mærke at de var brugte. Faktisk var det sådan, at hvis jeg lukkede øjnene og forestillede mig mine ben, så jeg et par kraftige sprinterlår foran mig, men når jeg satte mig på cyklen skete der altså ikke noget der bare mindede om sprint.

Efter et par hårde dage i bjergene, skulle denne dag køres i lidt mere moderat terræn, om end stadig med nogle op- og nedkørsler, men med lavere stigningsprocenter og kortere stykker ad gangen.

Vi startede sydpå gennem dalen, langs vinmarker og æbleplantager. De første 30 km blev tilbagelagt, nærmest uden sved på panden, selv om temperaturen lå omkring de 22 – 25 gr.

Vi blev enige om at dele flokken i 2 mindre grupper, der så bedre kunne holde sammen på de følgende stigninger, uden at vente på de sidste på hver stigning.

De næste 30 km kørte vi lidt op – lidt fladt – lidt op – lidt fladt osv. og klatrede således op i knap 900 m højde. Her var det så tid til frokost.

Igen lød menuen på sandwich og cola, ja det lyder måske lidt ensformigt, men nu kan sandwich jo have forskelligt indhold, ligesom brødet kan variere en del, så det var OK. Denne menu ligger heller ikke så tungt i maven, og vi manglede stadig et par knolde at bestige inden turen var ovre.

Som sagt skulle vi efter frokosten over et par knolde, men først lige lidt ned, derefter op i ca. 1.100 m, dernæst ned igen ca. 150 hm, og bedst som vi troede, at vi var på vej nedad til dalen, skulle vi lige et smut

over endnu en knold på knap 200 hm. Der stod vi i udkanten af en lille bjergby og tankede for sidste gang denne dag og fik udpeget hvilken vej vi skulle videre. Det var bare lige over i et kryds 100 m længere fremme. Tak skal du have! Det gik meget stejlt nedad på meget ujævne brosten, så bremserne blev brugt næsten konstant ned til et lille torv. Her spurgte vi om vej videre frem, idet vi nødigt ville køre længere end højst nødvendigt (vi skulle ikke på afveje). Men nej, den var god nok, vi skulle lige til højre ud af byen og videre nedad på en smal og meget stejl asfaltvej, hvor der dog lå en del sand hele vejen ned. Denne nedkørsel var absolut ingen nydelse, der var flere der bemærkede, at fælgene var ret varme da vi endelig nåede bunden. Ned kom vi dog, og kørte tværs over dalen og op til vores hotel. Undervejs på dagens rute kom vi gennem en del tunneller, hvor de længste var op mod 1 km lange. Disse tunneller var dog fuldt oplyste, så det virkede ikke så klaustrofobisk at køre igennem. Andre tunneller var kortere men uden lys, der var vi glade for at det ikke var de mest befærdede veje vi havde valgt.

Efter at cyklerne var stillet i skuret, satte vi os ned ved siden af poolen med en omgang øl. Her sad Egon og klagede over at hans åreknuder kløede, hvortil jeg bemærkede: Åreknuder? Jeg troede at det var ruteskitsen du havde tegnet op i 3D. Den grinede vi så alle af, også Egon.
Dagen bød på i alt 100 km med ca. 2.250 hm.

5. dag, onsdag den 3. juni.

Denne sidste dag aftalte vi, at dem der havde været sidst på toppen de første dage, skulle have chancen for at opleve at komme først op. De fik derfor lov at starte dagens etape en lille times tid før dem der ellers var først på toppen. Således gik det til, at undertegnede var sidste mand på toppen, efter at jeg på næsten alle andre stigninger havde endt midt i feltet. Den første del af ruten blev gennemført nede i dalen. Herefter gik det opad med 900 hm over de næste ca. 14 km dvs. 6,5 % i snit. Dette var netop den tur vi kørte nedad i bil om søndagen, hvor det regnede. Så fik vi da også set Passo Mendola i tørvejr.

Fra toppen gik det nedad forbi den bar vi havde spist frokost på om søndagen, men det var ikke tid for frokost endnu, så vi fortsatte nedad forbi den ene storslåede udsigt efter den anden. Ind imellem gik det dog også lidt opad. Efter ca. 55 km kom vi til en by, Cles, som Peder havde udset til vor frokost. Sikken en måde at slutte frokosttrækken af på. Vi fik hver en tallerken med ost, salami, røget og kogt skinke, 4 – 6 skiver af hver samt brød, lækkerert. Hertil den næsten obligatoriske cola.

Efter frokosten gik det overvejende nedad de næste 35 km, efterfulgt af knap 20 km tilbage til hotellet.

Frokosten i Cles.

Da vi skulle rejse hjem torsdag, tørrede vi cyklerne af og læssede dem i varebilen, inden vi satte os og nød en velfortjent fyraftensøl. Vi kunne samtidig konstatere at vi 9 – 10 drenge nu havde cyklet i 5 dage uden nogen form for uheld, ikke engang en punktering var vi ramt af, herligt! Alt var bare kørt efter en snor.

Den sidste dag gav 106 km i bogen med ca. 2.450 hm.

Hele turen endte med i alt 443 km i træningsdagbogen og godt 11.000 hm.

Til sammenligning er der på Grejsdalsløbet 130 km rute ca. 1.450 hm, hvilket vil sige vi på 5 dage i hm har kørt hvad der svarer til denne rute, men bare 7½ gang!

Hotellet vi boede på de 5 nætter var, hvad man må kalde turistklassen. Hyggeligt og uden nogen form for luksus. Det havde vi nu heller ikke hverken behov for eller forventet. Der var bestilt halvpension, altså morgenmad og 3 retters menu til aftensmad. Kvaliteten af maden var dog ikke mange linier værd, men vi fik da dækket vore basale behov. En enkelt aften meldte vi afbud til aftensmaden på hotellet og gik på en restaurant for at spise. Der fik vi godt og vel hvad vi havde behov for, men vi havde jo ferie, og skulle ud og arbejde igen dagen efter.

Vore cykler blev hver aften stillet i et aflåst skur, det var betryggende, da det ikke ligefrem var discount-cyklerne vi havde med.

Køreturen hjemad foregik i dagslys, men ellers stort set som turen derned, uden stop undervejs, bortset fra når vi skulle spise, tanke eller skifte chauffør.

En rigtig god ferie var forbi, med en masse minder om storslåede udsigter i et dejligt cykelterræn. Benene var blevet brugt på en måde man absolut ikke bruger dem ved cykling i Danmark. Jeg er bestemt ikke blevet afskrækket, men omvendt bliver det nok ikke hvert år jeg vil tage sådan en tur.

Til sidst skal lyde en stor tak til Peder for arbejdet med at arrangere turen ned til mindste detalje. F.eks. fik vi udleveret laminerede rutekort til hver enkelt dag med højdeprofil på bagsiden. Vi fik laminerede telefonlister med numre på alle deltagerne, så vi kunne ringe hvis det skulle lykkes at fare vild. Peder havde sørget for en trøjesponsor og en sponsor til en madpakke til turen derned.

Endelig skal også lyde en stor tak til Henning fordi han stort set uden varsel tog med på denne tur, og i den grad servicerede os fra tidlig morgen til sent om eftermiddagen, det var en kæmpe hjælp for os alle.

Tilbage står blot af få bundfældet alle de indtryk man har fået i løbet af sådan en uge. Og heldigvis har vi jo en masse billeder til at hjælpe med at genopfriske minderne.

Udsigt over søen ved Cles